

Naslov originala:
LA PLAÇA DEL DIAMANT
Mercè Rodoreda

Copyright © Institut d'Estudis Catalans, 1983
Copyright © 2021 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Uredništvo:
Jelena Nidžović
Anja Marković

Prevod:
Silvija Monros Stojaković

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:
Tijana Kazimirović

Prelom:
Anica Lapčević

Štampa:
F.U.K. d.o.o.

Tiraž:
1000

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

MERSE RUDUREDA

DIJAMANTSKI TRG

Prevela s katalanskog: Silvija Monros Stojaković



KONTRAST

Beograd, 2021.

Za Ž. P.

My dear, these things are life.
Meredith

1.

Žulijeta je namerno svratila u poslastičarnicu da mi kaže kako će pre izvlačenja glavne nagrade na lutriji biti izvučene posude za kafu, i kako ih je ona već videla: prelepe su, reče, bele, s naslikanom pomorandžom, presečenom napola, koštice joj se vide. Meni se nije išlo na igranku, a nije mi se ni izlazilo uopšte, jer sam celog dana pakovala slatkiše i vrhovi prstiju su mi otpadali od silnog zatezanja zlatnih vrpca, od pravljenja čvorova i mašni. A i zato što sam znala Žulijetu, koja nije marila hoće li na vreme otići na spavanje, jer joj je noću svejedno da li će ujutro biti ispavana ili ne. Međutim, ipak me je naterala da joj pravim društvo, jer ja sam takva, nije mi pravo da nekoga odbijem ako me već nešto moli. Bila sam u belom od glave do pete; uštirkana haljina i podsuknja, cipele kao gutljaj mleka, naušnice isto bele, i tri narukvice koje se slažu s njima, a tu je još bila i bela tašna, za koju mi je Žulijeta rekla da je od skaja, s kopčom u obliku zlatne školjke.

Kada smo stigle do trga, muzika je već svirala. Svod je bio ukrašen cvećem i trakama od raznobojnog papira: red cveća, red traka. Bilo je cveća sa sijalicom unutra, pa je čitav svod izgledao kao izokrenuti kišobran, jer su vrhovi traka sa strane bili vezani poviše središnjeg dela, gde su se sve spajale. Lastiš podsuknje, koji sam jedva uspela da provučem iglom za heklanje, koja je zapinjala, a koji se inače zakopčava dugmencetom kroz končanu gajkicu, baš me je stezao. Sigurno sam već imala crveni usek oko struka.

Povremeno bih duboko udahnula, ne bih li rastegla lastiš, ali čim bih izdahнула na usta, lastiš bi me iznova gušio. Bina za muzičare bila je okružena ogradom od paprati, a paprat je bila ukrašena papirnatim cvećem privezanim tankom žicom. Muzičari su bili oznojeni i u kratkim rukavima. Majka mi je odavno bila mrtva, pa nije mogla da me posavetuje, a otac se oženio drugom. Našao je drugu ženu, a ja sam ostala bez majke, koja je živela samo da bi o meni brinula. Moj otac se oženio drugom, a evo gde sam ja, mlada i prepuštena sebi na Dijamantskom trgu, u iščekivanju da izvuku posude za kafu na lutriji, dok se Žulijeta dere da bi joj glas nadjačao muziku, nemoj da sedneš, izgužvaćeš se!, a pred očima sijalice odevene u cvetove i trake zalepljene tutkalom, i svi veseli, i dok sam tako zverala, jedan glas mi prošapta na uvo, hoćeš da igramo?

Gotovo i ne okrećući se, odgovorila sam da ne znam, pa sam se okrenula da pogledam. Sudarila sam se s licem koje od tolike blizine nisam uspela da razaberem, ali bilo je to lice nekog mladića. Ne mari, reče, ja znam veoma dobro pa ću vam pokazati. Pade mi na pamet jadni Pera, koji je tada verovatno čučao u podrumu Kolona, kuvajući u beloj kecelji, pa glupo rekoh: „A ako moj verenik dozna?”

Mladić se još više približi i nasmeja se, „Zar nisi premlada da bi imala verenika?” A dok se smeja, usne su mu se razvukle, pa sam mu videla sve zube. Imao je majmunske okice i nosio je belu košulju na tanke plave pruge, zavrnutih rukava iznad laktova, sa otkopčanim dugmetom na kragu. Taj momak se iznenada okrenu i stade na vrhovima prstiju da posmatra okolo, pa se vrati prema meni i kaza, oprostite, pa stade da viče: „Hej!... da li je neko video moj sako? Bio je tamo pored muzičara! Na jednoj stolici! Hej!” Pa mi još reče da su mu odneli sako i da će se odmah vratiti, i da li bih bila ljubazna da ga sačekam. Povikao je: „Sinet! Sintet!”

Sva u zelenom, protkanim kanarinac-žutom, Žulijeta se odnekud pojavi i reče, zakloni me jer moram da se izujem... crkla sam... Rekla sam joj da ne mogu da se pomerim s mesta jer je

jedan mladić, koji je tražio sako, silno želeo da igra sa mnom i molio me da ga sačekam. A Žulijeta mi reče, igranj, samo ti igranj... A bilo je baš vruće. Deca su ispaljivala rakete i petarde na svakom uglu. Po podu je bilo semenki lubenica, a po ćoškovima kora lubenica i praznih pivskih flaša, dok su po okolnim krovovima takođe bacali rakete. Pa i po balkonima. Gledala sam lica obasjana znojem i mladiće kako maramicom brišu čelo. Muzičari su svirali i bili zadovoljni. Sve kao na nekoj dekoraciji. I paso doble¹. Plesala sam gore-dole i, kao da dopire izdaleka iako je bio tako blizu, čuh mu glas kako mi govori, vidite li da umete dobro da igrate? Pa sam osetila miris jakog znoja i izvetrele kolonjske vode. I majmunske oči su sijale tik do mojih, a sa svake strane lica, uši nalik medaljama. Lastiš mi se krvnički zarivao u meso, a moja majka je mrtva, pa ne može da me posavetuje, jer sam tom mladiću kazala da moj verenik radi kao kuvar u Kolonu, a on prsnu u smeh pa mi reče da ga mnogo žali jer ću za godinu dana ja biti njegova gospodarica i njegova kraljica. I da ćemo igrati na lutriji o Cvetnici na Dijamantskom trgu.

Moja kraljica, reče.

I reče da mi je kazao da ću za godinu dana biti njegova žena, a da ga ja nisam ni dobro pogledala, a zatim jesam, pa da je onda kazao, nemojte tako da zurite, jer će morati da me dignu s poda, i tada sam mu rekla da ima majmunske oči, a on se iskidao od smeha. A lastiš oko struka poput sečiva, a muzičari, tara-ri! tara-ri! A Žulijete ni za lek. Nestala je. A njegove oči gledale su u moje kao je čitav svet u njima i da nema izlaza. A noć je odmicala zajedno s kočijom zvezda, i veselje se razbuktavalo, venac cveća za Cvetnicu i devojka s granom, sva u plavom, vrti li se vrti... A moja majka na groblju Svetog Žarvasija, a ja na Dijamantskom trgu... Prodajete slatke stvari? Med i džem?... A umorni muzičari odlažu instrumente u futrole, a onda ih ponovo vade iz futrola jer neki sused naručuje valcer za sve, a svi kao čigre. Kad se valcer završio, ljudi

1) *Pasodoble* (šp.) - španski ples razvijen u Francuskoj, zasnovan na konceptu borbe s bikovima. U bukvalnom prevodu znači *dvokorak*.

su počeli da izlaze. Rekla sam da sam izgubila Žulijetu, a mladić reče da je izgubio Sinteta, pa reče, kad budemo sami, i svi budu u svojim kućama, i ulice ostanu prazne, vi i ja ćemo odigrati udarni valcer na Dijamantskom trgu... vrti li se vrti, Golubice. Pogledala sam ga, a bilo mi je veoma nelagodno, pa sam mu rekla da se zovem Natalija, a kada sam mu kazala da se zovem Natalija, on se opet nasmeja i reče da ja mogu da imam samo jedno ime: Golubica. Tada sam potrčala, a on potrča za mnom, nemojte se plašiti... zar ne shvatate da ne možete sami ulicom, da će neko da mi vas ukrade?... pa me uhvati za mišicu i zaustavi me, zar ne vidite da neko može da mi vas ukrade, Golubice? A moja majka mrtva, a ja ukopana kao prava glupača, a lastiš steže li steže oko struka, stezao me kao da je privezan žicom za grančicu paprati.

Pa sam ponovo potrčala. A on za mnom. Radnje zatvorene, spuštenih limenih roletni, a izlozi puni nepomičnih stvari, masti-onica i upijača i razglednica i lutaka i razmotanih bala i alumini-jumskih sudova i čipkanih tkanina... Pa smo izbili na Glavnu ulicu, ja uzbrdo, a on za mnom, i oboje trčimo, a u protoku vremena on i dalje objašnjava, Golubica, onog dana kada sam je upoznao na Dijamantskom trgu dade se u trk, i tačno ispred tramvajske stanice, fljaps!, ispade joj podsuknja.

Končana gajkica puče i ode podsuknja. Preskočila sam je, a umalo da se spotaknem, jer mi se jedna noga uglavila, ali ja i dalje trčim kao da me jure svi đavoli pakla. Stigla sam kući i po mraku sam se bacila na krevet, na moj devojački krevet, od mesinga, kao da sam bacila kamen. Bilo me je sramota. A kada sam se umorila od toga da me bude sramota, izula sam cipele jednim zamahom i rasplela kosu. A Kimet je godinama kasnije i dalje pričao o tome kao da se upravo desilo, pokidao joj se lastiš, a trčala je kao lahor...

2.

Sve je bilo veoma tajanstveno. Obukla sam haljinu boje ružinog drveta, previše laganu za to doba godine, pa mi se koža ježila dok sam čekala Kimeta na uglu. Iza prozora sa žaluzinama, posle nekog vremena, kako sam tu hvatala zjale, učini mi se da me neko gleda jer sam primetila da se žaluzine na jednom kraju pomeraju. Dogovor s Kimetom bio je da se nađemo kod parka Guelj. Jedno dete iziđe na kapiju, za pojasom mu pištolj, a puška uperena, i prođe i dotaknu mi suknju, i sve više, čuvaj... čuvaj...

Žaluzine su se razmakle, prozor se širom otvorio i onda mi jedan mladić u pidžami došapnu pst, pst... a savijenim prstom dade mi znak da priđem. Da bih se bolje uverila, stavila sam prst na grudi pokazujući na sebe, zatim, gledajući ga, tiho upitah, jel' ja? Razumeo je iako me nije čuo, pa mi odgovori potvrdno lepom glavom, pa sam prešla ulicu i prišla mu. Kad sam bila ispod balkona, mladić mi kaza ući, pa ćemo malo da prilegnemo.

Promenila sam hiljadu boja pa sam se okrenula, besna, pre svega na sebe, a i uznemirena, jer sam imala utisak da me mladić gleda s leđa i da mi probija odeću, pa i kožu. Stala sam tako da me mladić u pidžami ne može videti, ali sam se bojala da me ovako, poluskrivenu, neće videti ni Kimet. Razmišljala sam o tome šta će onda biti, jer je to bio prvi put da treba da se nađemo u parku. Prepodne sam napravila gomilu propusta, sve misleći na popodne, jer od nervoze nisam mogla da se sastavim sa sobom. Kimet mi je bio rekao da ćemo se naći u pola četiri, a stigao je tek oko

pola pet, ali mu nisam ništa rekla jer sam pomislila da sam možda pogrešno razumela, i da sam ja ta koja je pogrešila, a pošto on nije ni reč izvinjenja izustio... Nisam se usudila da mu kažem da me noge bole od onolikog stajanja jer sam obula lakovane cipele, inače baš tople, a ni da je neki mladić bio drzak. Počeli smo da se penjemo, ne razmenjujući usput ni jednu jedinu reč, a kada smo stigli na sam vrh, više mi nije bilo hladno, pa mi je koža opet postala glatka kao i obično. Htela sam da mu kažem da sam se posvađala s Perom, da je sve sređeno. Seli smo na kamenu klupu u jednom skrovitom kutku, između dva vretenasta stabla natovarena lišćem, a jedan kos je leteo nisko od drveta do drveta, ispuštajući kratke krike, pomalo promukle, zatim smo ga izgubili iz vida, dok se nije opet pojavio iz krošnje, ali nismo više ni mislili na njega, dok je on nastavljao. Gledajući Kimeta krajičkom oka, videla sam da posmatra malene kuće u daljini. Najzad upita, zar te ova ptica ne plaši?

Rekla sam mu da mi se mnogo sviđa, a on reče da mu je majka oduvek govorila da crne ptice donose nesreću, makar to bio i kos. Inače, na svakom sastanku nakon prvog susreta na Dijamantskom trgu, naginjući glavu i telo napred, Kimet bi me prvo upitao da li sam već raskinula sa Perom. Ali tog dana me nije ništa pitao, a ja nisam znala kako da počnem da pričam da sam Peri rekla da više ne ide. A teško mi je bilo da mu to kažem, jer Pera ostade kao šibica u koju se dunulo samo zato što je upaljena. A kad god bih se setila da sam raskinula sa Perom, osetila bih neku tugu, i zbog toga sam mislila da sam učinila nešto loše. Znae, ja sam se uvek ponašala prirodno, a kada bih se setila izraza lica koji je Pera napravio, osetila bih dubok bol, kao da se sred mog nekadašnjeg mira otvaraju vratašca škorpionskog legla, i kao da škorpije izlaze da bi se izmešale sa tugom, pa me sada i ona probada i razliva u krv, a krv postaje crna. Jer Pera utanjenim glasom, očiju što zasijaše i zatreperiše, reče da sam mu uništila život. Da sam ga pretvorila u šaku blata, u ništa. I dok sam gledala u kosa, Kimet stade da priča o gospodinu Gaudiju, koga je njegov

otac upoznao baš onog dana kada ga je tramvaj pregazio, jer je njegov otac bio jedan od onih koji su ga prebacili u bolnicu, siroti gospodin Gaudi, tako dobar čovek, a kakav stravičan kraj... I da na ovom svetu nema takve lepote kao što je park Guelj, Sagrada familija ili talasasti balkoni Kamene zgrade. Rekla sam da je to lepo, ali previše talasa i previše tornjeva. Ivicom dlana lupnu me po kolenu, te sam, nekako zatečena, podigla nogu uvis, a on kaza da, ako ću da budem njegova žena, za početak treba da volim sve ono što se njemu sviđa. Održa mi čitavo predavanje o muškarcu i o ženi, o pravima jednih i drugih, a kad sam uspela da ga prekinem, upitala sam ga: „A ako mi se nešto nikako ne sviđi?”

„Moraće da ti se sviđi, jer ti ne razumeš.”

I opet predavanje: veoma dugo. Spomenuo je mnoge članove porodice: roditelje, strica koji je imao malu kapelu i crkveno klecalo, dedove i obe majke Katoličkih kraljeva koje su bile, kako je rekao, one koje su zacrtale pravi put....

I tada, iako ga isprva nisam najbolje pratila pošto je ubacivao svašta u svoj govor, kaza, jadna Marija... I opet majke Katoličkih kraljeva, a možda ćemo moći uskoro i da se venčamo, jer mu njegova dva prijatelja već traže stan. I da će mi napraviti takav nameštaj da ću pasti na teme čim ga vidim, jer nije on džabe stolar, kao Sveti Đorđe, a ja kao da sam sveta Devica.

Sve je to govorio veoma zadovoljno, a ja sam i dalje razmišljala o tome šta li je hteo da kaže kad je rekao, jadna Marija... pa sam se polako gasila kao što se i prozračnost dana gasila, a neumorni kos je i dalje stalno izlazio iz krošnje, pa zatim nisko leteo sa stabla na stablo, i opet izlazio iz krošnje, kao da ih ima tušta i tma.

„Napraviću orman koji će biti za oboje, od bukovine, sa krilom za tebe i krilom za mene. A kada stan bude opremljen, napraviću krevetac za bebu.”

Rekao mi je da decu i voli i ne voli. Da to zavisi. Sunce je zalazilo i tamo gde nije više dopiralo, senke su postajale plave i čudne. A Kimet je govorio o vrstama drveća, da li ovo ili neko drugo, možda žakarandino drvo, a možda mahagoni, ili hrastovina,

možda ipak hrastovina... A tada, tačno se sećam i setiću se uvek, tada me je poljubio, i čim je počeo da me ljubi, ugledala sam Gospoda kako lebdi nad svojim domom, na vrhu naduvenog oblaka porubljenog karnerićima boje mandarine, na jednom kraju nešto svetlije, a Gospod raširi ruke do kraja, a ruke mu veoma dugačke, i onda uze oblak za ivicu i zatvori se u njemu kao da se zatvorio u ormanu.

„Nije trebalo danas da dođemo.”

Pa na prvi poljubac nadoveza sledeći, a čitavo se nebo naoblači. Videla sam kako oblak polako beži, a onda su se pojavili mršaviji oblaci, i svi stadoše da prate onaj valoviti oblak, a Kimet je imao ukus bele kafe. Pa povika, već zatvaraju park!...

„Otkud znaš?”

„Nisi čula pištaljku?”

Ustali smo, kos pobeže preplašen, povetarac mi je talasao suknju... pa smo sišli niz stazu. Na klupi obloženoj keramičkim pločicama sedela je devojčica i čačkala nos, a zatim brisala prst o osmokraku zvezdu na naslonu klupe. Haljina joj je bila iste boje kao i moja, i to sam rekla Kimetu. Nije odgovorio. Kad smo izašli na ulicu, rekla sam mu, gledaj, narod još ulazi... a on mi je rekao da ne brinem, da će ih brzo izbaciti. Išli smo niz ulicu, i baš kada sam se spremala da mu kažem, znaš, raskinula sam s Perom, naglo zastade, stade ispred mene, uhvati me za ruke i reče, gledajući me kao da sam uradila nešto loše, jedna Marija...

Samo što mu nisam rekla da se ne sekira, da mi može lepo reći šta se to dešava s jednom Marijom... ali se nisam usudila. Pustio mi je ruke, zatim je nizbrdo hodao kraj mene dok nismo stigli do raskrsnice avenija Dijagonal i Paseo de Grasija. Počeli smo da kružimo po kraju, a ja više nisam ni osećala noge od bola. Posle pola sata kruženja opet me uhvati za mišice, bili smo ispod ulične svetiljke, i taman kad sam mislila da će mi opet reći jedna Marija, pa sam zaustavila disanje dok ne bude rekao, on ljutito reče, „Da se nismo odmah spustili odozgo, s onim kosom i svim onim okolo, uopšte ne znam šta bi se desilo!... Ali nemoj da se zanosiš, jer čim budem mogao da te zgrabim, zgrabiću te.”

Nastavili smo da kružimo unaokolo sve do osam, ne progovarajući ni reč, kao da smo nemi od rođenja. Kada sam ostala sama, pogledala sam zifcrno nebo. I ne znam... sve je bilo strašno tajanstveno...

3.

Zatekla sam ga kako stoji na uglu, neočekivano, jednog dana kada nije bio dogovor da me sačeka.

„Neću više da radiš za tog poslastičara! Saznao sam da juri za svojim radnicama!”

Počela sam da se tresem i rekla sam mu da se ne dere, da ne mogu tek tako da ostavim kuću, naprečac, nevaspitano, i da mi jadni čovek nikad ni reč nije rekao, a da je prodaja slatkiša nešto što volim, i da, ako me tera da napustim posao, da vidimo šta... Rekao mi je da je zimus došao da me gleda kako radim, jedno popodne, kad je već bio mrak... I rekao je da me je, dok sam vodila jednu mušteriju do desnog izloga da izabere bombonjeru, poslastičar gutao očima, i to ne mene nego moju stražnjicu. Rekla sam mu da preteruje i da je bolje da prekinemo ako nema poverenja u mene.

„Imam poverenja u tebe, ali neću da se poslastičar zabavlja.”

„Ti si poludeo!”, rekla sam. „Pa to je čovek koji samo misli na posao! Čuješ li?”

Toliko sam se razbesnela da mi je lice gorelo. Uhvatio me jednom rukom za gušu i zatresao mi glavu. Rekla sam mu da me pusti i da ću pozvati saobraćajca ako me ne poslušaju. Tri nedelje se nismo videli, i kada sam se već pokajala što sam Peri rekla da je među nama sve gotovo, jer, na kraju krajeva, Pera je dobar dečko koji me nijednom nije uvredio ili povredio, eto ti njega ponovo, mrtav hladan, a prvo što mi je rekao, držeći ruke u džepovima, bilo je, eh jadna Marija, zbog tebe je izvisila...

Išli smo ulicom Rambla del Prat prema Glavnoj ulici. Zastao je ispred radnje s gomilom džakova pred vratima, zavukao ruku u džak pun graška, pa rekao, kako lep grašak... i nastavismo dalje. Zadržao je nekoliko zrnca u ruci, i u trenutku kad sam bila nešto rasejana, on mi ih spusti niz leđa kroz kragu bluze. Naterao me je da stanem ispred izloga sa gotovom odećom, vidiš, kad bude-mo u braku, reći ću ti da kupiš ovakve kecelje. Ja sam rekla da liče na bolničke, a on je kazao da njegova majka nosi baš takve, a ja sam odgovorila da mi je svejedno, ja neću da ih nosim jer liče na bolničke.

Rekao je da će me predstaviti svojoj majci, da joj je već pričao o meni i da njegova majka jedva čeka da vidi kakva je izabranica njegovog sina. Otišli smo jedne nedelje. Živela je sama. Kimet je sebi iznajmio sobu kako joj ne bi zadavao posla, i govorio je da se tako bolje slažu jer se zajedno nisu baš najbolje slagali. A njegova majka je živela u kućici kod zdanja Periodistas, pa se s terase videlo more, a i magla koja ga povremeno prekriva. Bila je to žena sitna kao veverica, očešljana kod frizera, s puno lokni. Kuća joj je bila prepuna mašnica. Kimet me je već bio upozorio. Iznad Hrista kod uzglavlja, jedna mašna. Krevet je bio od crnog mahagonija sa dva madraca i krem prekrivačem s tamnocrve-nim ružama, a sve okolo nacigovano tamnocrvenim porubom. Na ključu noćnog stočića jedna mašna. Na bravicama svake fioke noćnog stočića po jedna mašna. I po jedna mašna na svakoj kva-ki svih vrata.

„Vi mnogo volite mašne”, rekla sam joj.

„Bez mašni, kuća nije dom.”

Pa me upitala da li volim da prodajem kolače, i rekla sam, da gospođo, mnogo, a naročito volim da zakovrdžam papirnate trake vrhom makaza, i da uvek jedva čekam praznike kako bih mogla da pravim puno paketa i čujem klik-klak kase i zvonce na vratima.

„Ne verujem ti”, reče.

Kasnije tog popodneva, Kimet me udari laktom, u smislu, idemo. I kad smo već bili kod izlaznih vrata, njegova majka me upita, „a da li voliš i kućne poslove?”

„Da, gospođo, volim.”

„U redu onda.”

Onda kaza da pričekamo, vrati se unutra i donese crne brojanice pa mi ih pokloni. Kad smo već bili daleko, Kimet mi kaza da sam je osvojila.

„Šta ti je rekla dok ste bile same u kuhinji?”

„Da si dobar momak.”

„Pretpostavljao sam.”

To je rekao zureći u zemlju dok je šutirao kamičak. Rekla sam da ne znam šta da radim s brojanicama. Rekao je da ih stavim u kutiju, da će mi možda jednog dana ustrebatu: da ne treba ništa bacati.

„Možda će poslužiti devojčici, ako dobijemo devojčicu...”

I uštinu me za mišicu. Dok sam trljala to mesto jer me je izistinski zbolelo, upitao me je da li se sećam ne znam ni ja čega, i reče da će uskoro kupiti motor, da će nam dobro doći jer ćemo, kad već budemo u braku, obići celu zemlju, a ja ću sedeti pozadi. Upitao me je da li sam se ikad vozila motorom s nekim mladićem, a ja sam rekla, ne, nikada, to mi izgleda mnogo opasno, pa se grdno obradova i kaza, koješta, ženska glavo!...

Ušli smo u Monumental na vermet i male hobotnice. Tamo se našao sa Sintetom, a Sintet, koji je imao veoma krupne oči, kao kravlje, a usta pomalo nakrivljena, reče da u ulici Munsenj ima jedan stan po povoljnoj ceni, ali dosta zapušten jer vlasnik neće bilo kakve glavobolje, tako da renoviranje ide o trošku podstanara. Stan je bio pokriven ravnim krovom i to nam se mnogo dopalo, posebno kad nam je Sintet rekao da će ravan krov ceo biti naš. Ravan krov će biti ceo naš jer susedi odozdo imaju unutrašnje dvorište, a oni s prvog sprata mogu kružnim stepeništem da dođu do male bašte s vešernicom i kokošinjcem. Kimet se oduševi i reče Sintetu da stan ne sme nikako da se ispusti, a Sintet kaza da će sutra otići tamo sa Mateuom, i da pođemo i mi. Svi zajedno. Kimet ga upita da li zna za neki polovni motor jer je neki Sintetov stric imao garažu, i Sintet je radio u njoj, pa